

KOVÁCS VILMOS TESTAMENTUMA

Fodor Géza idézi Kovács Vilmos válogatott verseinek 1992-ben Testamentum címmel megjelent kötete utószavában a költő egy jellegzetes és tanulságos megnyilatkozását, amelyet a személye és munkássága körül felkavart politikai viharok magyarázatául jegyzett le. „Egy közösség – olvassuk itt –, ha magáénak tudja, szószólójának tekinti az író, bizonyos esetekben kényes, de megkerülhetetlen közéleti feladatokat ró rá. Így történt ez velem is. Volt olyan eset, amikor íróársaimmal együtt szót kellett emelnem a kárpát-ukrajnai magyar lakosság érdekében (közoktatási, kulturális, káderpolitikai hiányosságok, ukrán túlkapások stb.), de tettük ezt az illetékes területi, majd össz-szövetségi pártszervek felé (...) Természetszerű, hogy egy olyan kis lélekszámú közösségben, mint a kárpát-ukrajnai magyar lakosság, minden ilyen lépés túlnő valóságos méretein és ’ügyé’ fajul, amelyhez szóbeszéd, rosszindulatú mendemondák és félreértések tapadnak. Az említett esetben mindez főként személyem körül kulminálódott.”

Kovács Vilmos rövidre szabott élete valóban olyan küzdelmekkel volt terhes, amelyekbe elhallgatására törekvő ellenségeivel kényszerült: ezek az emberek nemigen válogattak az eszközökben, és tekintettel arra, hogy mindig a hatalom közelében és szolgálatában tevékenykedtek, komoly erőfölényben voltak a többnyire magányosan küzdő, mondhatnám így is: a kényszerű módon „partizán” harcmodort követő költővel szemben, akit csak rövidre szabott életének utolsó évtizedében vettek körül bizalmukkal és szolidaritásukkal ifjabb pályatársai, akiknek azután úgyszintén el kellett szenvedniük a megtorlást ennek a szolidaritásnak a következtében.

Arra szinte alig volt lehetőség, hogy a költő nyílt sisakkal forduljon szembe rosszakaróival, hiszen ha valakit védett a hatalom, mindig őket védelmezte, azokat, akiknek sohasem az eszmék és az eszmények (még az úgynevezett „szocializmus” eszméje sem!) szabták meg stratégiájukat, hanem mindig a személyes érdek és érvényesülés: annak a hatalomnak a kiszolgálása, amelytől különben ők maguk is rettegték. Igen jellemző, hogy Kovács Vilmos (legalábbis az én ismereteim szerint) jóformán csak egyetlen versében fordul szembe támadóival, a Válasz egy névtelen levélre című költeményében; ennek címzettjét ugyanis (legalábbis nyilvánosan) nem lehetett azonosítani, és ezért közvetlen megtorlástól sem kellett tartania.

Akisebbségi magyarköltőnek – és ez a kárpátaljai magyar írástudókra fokozottan érvényes – sohasem adatott meg az a lehetőség, hogy tapasztalatait szuverén módon érvényesítve határozza meg a maga közösségi felelősségtudatát és tennivalóit.

Először is eleve béklyóba verte függetlenségét az a, mondjuk így, klasszikusan marxista kulcsszóval, „hamis tudat”, amelyet a hivatalos nevelés és részben a saját tapasztalat alakított ki. Kovács Vilmos igen szegény családból származott, apja meggyőződéses kommunista volt, és a családnak üldöztetést kellett szenvednie Kárpátalja 1938–1939-es visszacsatolása után. Ilyen módon a fiatal költő nem kevés bizalommal tekintett a szülőföldjén berendezkedő szovjet hatalomra, annak ellenére is, hogy korábban baloldali meggyőződése miatt proskribált apját a szovjet hatóságok is üldözték, a „nép ellenségének” nyilvánították, és egy kényszermunkatábor áldozata lett. A költő, különösen első verseskötvényeiben, mégis a szovjet rendszer hívének vallotta magát, sok költeménye tanúskodik erről. Hosszú éveken át ő is annak az (önként vállalt vagy magára kényszerített) hitnek a foglya volt, amely a szovjet rendszer modernizációs törekvéseitől várta a szegények felemelését, a társadalom és a civilizáció megújítását.

Ez a várakozás számos versében az emberiség világméretű haladásának, a technikai civilizáció jótékonyágának a hitével (vagy inkább: mítoszával) párosult, természetesen nem kivételes módon. A mögöttünk levő korszak, különösen az ötvenes és hatvanas évek fiatal magyar költői, például Nagy László, Juhász Ferenc és Csoóri Sándor, az erdélyi Szilágyi Domokos, Páskándi Géza és Lászlóffy Aladár, vagy éppen az ugyancsak kárpátaljai Balla D. Károly hozzá hasonló optimizmussal, bizalommal és várakozással beszéltek azokról a jótéteményekről, amelyekkel a megvalósuló „szocializmus” társadalmja fogja megajándékozni az emberiséget. Ez a várakozás fejeződik ki például Kovács Vilmos *Vallani kell, A Földet akarom, Lázás a Föld, Európa, hallod, Európa!* című verseiben. Más kérdés, hogy a magyarországi költők már az ötvenes évek elején, az erdélyiek a hatvanas évek közepén mélységesen kiábrándultak abból a politikai rendszerből, amelyet meglehetősen hazug módon „szocializmusnak” neveztek haszonélvezői.

Kiss Ferenc, a kiváló, különben kárpátaljai származású budapesti irodalomtörténész, aki mindig szívügyének tekintette szülőföldjének irodalmát, beszélt arról (a *Kritika* című folyóirat 1968-as júliusi számában), hogy Kovács Vilmos kezdetben minden kételyt és drámaiságot elkerülő költészetében, a *Csillagfénynél* című kötet tanúsága szerint, miként tűnnek fel annak jelei, hogy bizony megingott a korábbi történelmi bizakodás. Kovács Vilmos, mondja az irodalomkritikus: „a kor emberének képviselőjében 'a kibernetika féltestvére, / a történelem éjjeliőre’,

ötvenmillió halott és ötszázmillió koldus számadójaként méri (...) a világot. Ez a történelmi arányú és igényű illetékesség írta meg vele a romlást törvényre avató nyegleség, a komédiázással álcázott cinizmus Brechtre emlékeztető bírálatát, a *Komédiát* s a harcok emberi értelméért, a tartalmas hétköznapokért perlekedő *Leningrádi éjszakát*. Komor tanulságok nehezülnek ezekben a versekben.”

Érdemes idézni Fodor Géának a *Testamentum* című válogatáshoz írott utószavát is: „Kovács Vilmos (...) figyelmeztet a köreinket minduntalan zavaró őrmesterekre, az istenek halhatatlanságára szomjazó kis és nagy császárokra; a Janus-arcú, skizofrén hatalomra, melynek *'égre emelt ökléből / kibullott valahol a simogató szándék'* (*Meghalt Julis néni*), s amely *'ekrazitot balmoz, nyolcvan tonnát egy főre'* (*Csillagfénynél*); az értelmet száműző „rendre”, *'mely fél lelkiismeretétől'* és *'elhallgattatja költőit'* (*Ma kiáltsatok*), a Lorcák, Puskinok és József Attilák utódait.”

A korábbi költői (és eszmei) biztonság tragikus megingását mutatja tulajdonképpen a *Csillagfénynél* című kötet, mondhatnám, a költő első igazán személyes és igazán jelentékeny verseskönyve. Ennek a bizalomvesztésnek és a költői világképet érintő eszmei válságnak a jele a Kiss Ferenc által igen nagyra becsült és részletesebben is bemutatott *A tenger* című költemény, amely egyszersmind meg is küzd a válsággal, és egy újszerű költői világképet is konstituál. Ez a világkép éppen a lelki biztonság újolagos felépítésének az eszköze. „Első látásra – idézem ismét Kiss Ferencet – csak különködő: nem úgy látom, mint mások, nem úgy, ahogy illene. Mintha csak az ellentmondás ingere sarkallná. Aztán észrevesszük, hogy ez a dac az elidegenedés, a jellegtelenségben való feloldódás ellen szegül, hogy itt az emberi érdekű létezés eszméje a tét. Az a természetes igény, mely minden életképes alakzatban őt igazoló törvényekre ismerhet, s amely az adott összefüggésben, a Kedveshez szólva, még a szerelem érdekei felől is hitelesíti a jellegörzés, az otthonosság, az értelmes élet, az egyéni arculat védelmének szándékát.”

Ennek nyomán tulajdonképpen azt is megállapíthatom, hogy Kárpátalja magyar költészetében először Kovács Vilmos tett elhatározó lépést afelé, hogy szakítva a hivatalos költőszereppel a maga személyes tapasztalatai és felismerései nyomán alakítson ki egy (ott és akkor) merőben újnak tekinthető költői identitást. Ennek az identitásnak „iskolateremtő” szerepe volt, minthogy a hatvanas és hetvenes évek költői, Balla D. Károly, S. Benedek András, Dupka György, Finta Éva, Fodor Géza, Füzesi Magda, Horváth Sándor, Nagy Zoltán Mihály, Vári Fábián László, Zselicki József és társaik többnyire éppen Kovács Vilmos példája nyomán, az ő költői

pályájának és sorsának tanulságait figyelembe véve alakították ki a maguk költői világképét és értelmiségi önazonosságát.

Kovács Vilmos költészete az eszmei és költői önkeresés kohójában újult meg, ennek a megújulásnak olyan versek voltak a tanúi, egyszersmind következményei, mint a *Csillagfénynél*, az *Izsák-székesegyház*, a *Világosító Szent Gergely örmény püspök fohásza az Úrhoz*, valamint több hasonló költemény. Valamennyiben kimutatható az önálló közéleti gondolkodás, esetenként a szovjet rendszer diktatórikus gyakorlatával történő egyértelmű szembefordulás. Csupán az utóbbiból, amely különben a költő utolsó, hosszú időn át kéziratban maradt verse, idézek néhány sort: „*Szentatyám, te látod: / a pilátusok keze tiszta. / A hatalom nagyobbat kiáltott / és rájuk bízta / az akolt, / s a történelem szikkadt mezőin / most ők terelik, ők őrzik / tikkadtan, vakon / szédelgő ember-nyájad, / mely tenni már fáradt, / álmodni dőre, / s szívét nem találja / a rozsdás imák színpadi töre.*” De érdemes idézni a vers következő szakaszát és zárósort is: „*Szentatyám, te tudod: e fáradt nyáj után / hiába kiált már száz torok. / Tettet és álmot is utál. / Becsapták pilátusok és pásztorok, / akikben bambán hitt, / kik rózsafüzérrel láncolták össze / tonnás bombáit / és puskaporába tömjént keverték. / De ezek a fáradtak, ezek a leverték, / ha megkergeti őket a vész/ – holnap elnémítják barangjaidat, / mert ölni kell a réz. (...) Szentatyám, verj felre minden barangot – / nyájad ölni készül. / Emberszagot érez.*” Gondolom, annak idején sem lehetett ezeket a sorokat félreérteni, így utólag pedig mindenképpen a szovjet rendszer radikális bírálatairól és elutasításáról tanúskodnak.

A költő szembefordulása az őt körülvevő világgal és a hatalommal egyszersmind valódi emberi, erkölcsi, történelmi és közösségi értékek felmutatását követelte meg. Valójában ennek a lelki kényszernek, a vallomás kényszerének nyomán jöttek létre Kovács Vilmos leginkább maradandó – mondhatnám így is: antológiákba kívánczó – versei. Ezek egyszersmind a kárpátaljai, egyáltalán a kisebbségi magyar irodalom karakteres alkotásai. A kisebbségi magyar irodalmak ugyanis ma is, és természetesen a mögöttük levő évtizedekben is szinte küldetészerűen őrizték a maguk kulturális hagyományait, a „tájhaza” múltjának és szellemiségének karakterjegyeit. Mindez a közösségi identitás védelmének és szolgálatának eszköze volt. Nem csupán őrizték, teremtették és alakították is ezeket a hagyományokat: Erdélyben, példa rá, mondjuk Kányádi Sándor, Szilágyi Domokos és Lászlóffy Aladár, a Felvidéken, példa rá, mondjuk Tózsér Árpád, Cselényi László és Gál Sándor költészete mindenképpen hagyományőrző és identitásalakító erkölcsi-szellemi-közösségi intézményként működött.

Hasonló szerepet és küldetést vállalt Kovács Vilmos „kárpátaljai” költészete is, amely részben a szülőföld tájait, természeti képét, részben ennek történelmét és népi hagyományait jelenítette meg. Olyan verseire gondolok, mint a *Verecke*, a *Vereckén* vagy a *Pásztorsíp szólt Beregben*: ezek a költemények valóságos belső izzással mutatják meg azt, hogy mit jelent a szülőföld iránt vállalt hűség, hogy mit jelent kárpátaljai magyar költőnek lenni. Hadd idézzem most csupán az elsőnek említett (1967-ben dátumozott) költeményt: „*Ez hát a bon... Ez irdatlan / begyek közé szorult katlan. / S az út... kígyó vedlett bőre. / Hány népet vitt temetőre. / S hozott engem, ezer éve, / Árpád török szava, vére / bélyegével homlokomon...*” Ezekkel a verseivel Kovács Vilmos nem csupán szülőföldjének és e szülőföld történelmének állított költői emléket, egyszersmind valóságos „kárpátaljai mítoszt” is teremtett, ahogy például Dsida Jenő annak idején megteremtette az erdélyi, vagy Kányádi Sándor időben közelebb hozzánk a székelyföldi táj, ember és történelem mítoszáat.

A szülőföldön megtalált költői identitás és létrehozott költői mítosz minősíti a tragikus sorsú kárpátaljai költő művészetét. Olyan verseiben, mint a maga költői sorsával viaskodó *Ars poetica* vagy a kései *A tudat szunnyadó határőrei*, az *Őszi elégia*, a *Búcsú*, és mindenekelőtt a *Testamentum*, Kovács Vilmos lírája valóban a „nagy költészet” magaslatára emelkedett. Ezek a versek olyan költő keze nyomát viselik magukon, aki megküzdött a maga poklaival, meg tudott szabadulni szellemi béklyóitól, és ha drámai módon is, valamiféle bölcs nyugalommal volt képes értelmezni saját emberi és költői sorsát. Mi több, ennek a költői sorsnak a szakrális és metafizikai távlatát is felismerte és kifejezésre juttatta. A *Testamentum* első két szakaszát idézem: „*Uram, emeld fel csontig nyűtt testem, / s fűjd el belőle múlt lobogások / füstölgő üszkét. / Ismerd fel bennem halandó másod, / ki most fekete árnyadra estem, / s hozzá szegeznek lázvörös tüskék. // Uram, megjártam én is a poklod, / ha teremtésed csodája hívott, / kiosztva részem.*”

Lehet, hogy Kovács Vilmos nevét csupán egy vékony kötetre való vers őrizi meg, ezeket a verseket azonban számon kell tartanunk a huszadik század magyar költészetének megbecsült korpuszában: egy tragikus sorsú költő és egy tragikus történelmi megpróbáltatásoknak kiszolgáltatott nemzeti közösség tapasztalatairól, igazságairól, reményeiről tesznek vallomást.